

مقایسه اثر آمیکاسین و جنتامايسین بر کارکرد توبولر کلیه

سید محمد جواد حسینی^{۱*}، رضا رنجبر^۲، علی مهدوی^۳

۱. متخصص بیماری‌های عفونی و گرم‌سیری، استادیار مرکز تحقیقات بیولوژی مولکولی، دانشگاه علوم پزشکی بقیه الله (عج).
۲. باکتری شناس پزشکی، استادیار مرکز تحقیقات بیولوژی مولکولی، دانشگاه علوم پزشکی بقیه الله (عج).
۳. فوق تحصص نفرولوژی اطفال، دانشگاه علوم پزشکی بقیه الله (عج).

* نشانی برای مکاتبه: تهران، میدان ونک، خ ملاصدرا، دانشگاه علوم پزشکی بقیه الله (عج)، مرکز تحقیقات بیولوژی مولکولی، تلفن ۰۳۹۸۸۳۸۸۰،

m.hosseini@bmsu.ac.ir

دریافت مقاله: مرداد هشتاد و شش پذیرش برای چاپ: اردیبهشت هشتاد و هفت

چکیده

سابقه و هدف: مطالعات زیادی در رابطه با بررسی سمیت کلیوی آمینوگلیکوزیدها در نمونه‌های حیوانی و انسانی صورت گرفته است؛ با این وجود در مورد روند و مکانیسم آسیب زایی این گروه از آنتی بیوتیک‌ها همچنان نکات ناشناخته بسیاری وجود دارد. با هدف بررسی دقیق‌تر این موضوع، مطالعه حاضر به مقایسه اثرات آمیکاسین و جنتامايسین بر کارکرد توبولر کلیه پرداخته است.

روش کار: این مطالعه به صورت کارآزمایی بالینی بر روی ۴۰ کودک مبتلا به پیلونفریت بستری در بخش نفرولوژی بیمارستان حضرت علی اصغر (ع) تهران در شش ماه دوم سال ۱۳۸۳ انجام شد. بیماران به طریقه تصادفی به دو گروه ۲۰ نفره تقسیم شده و به مدت ۱۰ روز تحت درمان با آمپی سیلین (۱۰۰ میلی گرم به ازای هر کیلوگرم وزن در روز) بعلاوه آمیکاسین (۱۵ میلی گرم به ازای هر کیلوگرم وزن در روز) یا آمپی سیلین (با همان مقدار) بعلاوه جنتامايسین (۵ میلی گرم به ازای هر کیلو وزن در روز) به صورت وریدی قرار گرفتند. مقادیر سرمی و ادراری الکتروولیت‌ها و اندکس‌های عملکرد توبولی از قبیل نسبت‌های TMP/GFR ، Mg/Cr ، Ca/Cr ، K/Mg و Na/K در روزهای ۰، ۵ و ۱۰ اندازه گیری شد.

یافته‌ها: ۱۲/۵ درصد از بیماران مورد مطالعه مؤنث و ۱۷/۵ درصد مذکر بودند و میانگین سنی آنها ۳۴/۴۵ ماه (۲ ماه تا ۱۲ سال) بود. میانگین سطح سرمی الکتروولیت‌ها و اندکس‌های ادراری بین روزهای مختلف در هر گروه و بین دو گروه اختلاف معنی داری از لحاظ آماری نداشت.

نتیجه گیری: تجویز جنتامايسین و آمیکاسین با دوز درمانی، تأثیری بر دفع کلیوی الکتروولیت‌ها ندارد.

واژگان کلیدی: عفونت ادراری، آمینوگلیکوزیدها، آمیکاسین، جنتامايسین.

سن بالا و احتمالاً جنس مؤنث هستند^(۳). آمینوگلیکوزیدها در اکثر بیماران سبب آسیب توبول های پیچیده نزدیک می گردند، اما ندرتاً موجب اختلال عملکرد گلومرولی و توبولی می شوند^(۴). با تجمع آمینوگلیکوزیدها در سلول های ابی تیال نفرونی ابتدا آسیب حاشیه مساوکی سلول های توبول های پیچیده پروگزیمال رخ می دهد. با افزایش تجمع، اختلال عملکرد توبول و در نتیجه دیورز الکتروولیت‌ها و به دنبال آن از دست رفتن آب بدن رخ خواهد داد. نتیجه نهایی این فرایند می تواند نکروز حاد توبول و کاهش GFR و آنوری باشد که از عوارض تهدید کننده حیات است. اختلال عملکرد کلیوی ناشی از آمینوگلیکوزیدها عموماً برگشت پذیر است، اما در درصدی از افراد خصوصاً کسانی که پیش از شروع آنتی بیوتیک دچار اختلال عملکرد کلیه بوده اند، بهبودی عملکرد نادر است^(۴). در طی ۱۰ سال اخیر مطالعات زیادی برای بررسی سمیت آمینوگلیکوزیدها در نمونه‌های حیوانی و انسانی انجام شده است^{(۵) و (۶)}؛ اما همچنان نیاز به مطالعات بیشتر برای بررسی دقیق این موضوع وجود دارد. مطالعه حاضر با تمرکز بر تنظیم کلیوی دفع الکتروولیت‌ها به مقایسه اثرات آمیکاسین و جنتامايسین بر کارکرد توبولر کلیه پرداخته است.

مقدمه

امروزه عفونت‌های ادراری و درمان آن در طب اطفال از مشکلات شایع می باشند. به دلیل کوتاهی سیستم ادراری در اطفال و علائم غیر اختصاصی این بیماری در آنها و نیز احتمال بالای ایجاد اسکار کلیوی در این گروه سنی، مقوله عفونت ادراری مورد توجه و پژوه در طب اطفال می باشد. از جمله داروهای مهمی که سنگ بنای اصلی درمان تزریقی این عفونت‌ها را تشکیل می دهند، آمینوگلیکوزیدها هستند. اثرات سمية آمینوگلیکوزیدها بر خلاف اثرات درمانی آنها وابسته به دوز نیست^(۱). به علت غلظت بالای آمینوگلیکوزیدها در بافت کورتکس کلیه و گوش داخلی، اوتوتوكسیستیه و نفروتوکسیستیه از عوارض شایع و مهم این داروها هستند.

در رابطه با اپیدمیولوژی نفروتوکسیستیه ناشی از آمینوگلیکوزیدها اطلاعات چندانی در دست نیست. با افزایش طول دوره درمان با این داروها احتمال نفروتوکسیستی افزایش می یابد؛ به نحوی که اگر طول دوره درمان از ۱۴ روز تجاوز نماید احتمال این عارضه به ۵۰ درصد خواهد رسید^(۲). سایر عوامل خطر شامل سطوح بالای آمینوگلیکوزیدها در پلاسمما، همراهی بیماری کبدی،

جدول ۱. مقایسه دو گروه دریافت کننده آمیکاسین و جنتاماپسین بر حسب اندکس‌های ادراری الکتروولیت‌ها

روز هشتم	روز پنجم	روز دوم	میانگین قبل از درمان	تعداد	رژیم آنتی بیوتیک	بارامتر
۰/۱۲±۰/۸*	۴/۸۲±۰/۶۹	۲/۵۵±۰/۶۸	۳/۲۵±۰/۷۷	۲۱	GM + AMP	منیزیوم
۰/۱۲±۰/۴۳	۲/۸۴±۰/۵۴	۲/۱۸±۰/۴۴	۲/۵۷±۰/۵۴	۱۹	AM + AMP	ادرار
۰/۱۲±۰/۶۷	۲/۴۰±۰/۶۸	۲/۵۸±۰/۶۱	۳/۱۸۶±۰/۶۲	۲۰	GM + AMP	کسر
۰/۷۷±۰/۳۸	۱/۱۲±۰/۳۵	۲/۲۴±۰/۳۷	۱/۸۸±۰/۱۴	۱۸	AM + AMP	منیزیوم
۰/۱۲±۰/۰۴	۰/۰۹±۰/۰۳	۰/۱۵±۰/۰۴	۰/۱۶±۰/۰۴	۲۱	GM + AMP	نسبت
۰/۱۲±۰/۰۴	۰/۱۱±۰/۰۳	۰/۱۲±۰/۰۳	۱/۹±۰/۰۳	۱۹	AM + AMP	منیزیوم به کلینین
۰/۸۵±۱/۰۰	۰/۱۲±۱/۰۱	۰/۲۲±۱/۰۷	۵۷/۸۱±۱۴/۵۳	۲۱	GM + AMP	فسفر
۰/۲۶±۳/۱۹	۰/۲۷±۳/۵۱	۰/۱۰۲±۰/۴۱	۷۷/۴۲±۲۲/۳۰	۱۹	AM + AMP	ادرار
۰/۷۵±۱۲/۰۹	۰/۱۵±۱۱/۱۳	۰/۱۲۴±۰/۵۳	۵۹/۵۷±۱۸/۹۴	۱۹	GM + AMP	کسر
۰/۱۰۴±۸/۷۲	۰/۱۶±۱۱/۹۵	۰/۱۵۱±۰/۶۶	۵۷/۷۸±۱۷/۲۹	۱۸	AM + AMP	دغی
۰/۱۲۸±۴/۶۴	۰/۱۶±۱۳/۱۲	۰/۱۴۴±۰/۵۷	۱۳/۶۸±۲۹/۱۷	۲۰	GM + AMP	فسفر
۰/۱۸۲±۴/۹۸	۰/۲۲±۴/۹۲	۰/۲۷±۳/۱۷	۱۴/۸۳±۳۷/۲۵	۱۸	AM + AMP	پتانسیم
۰/۸۵±۲۱/۲۱	۰/۵۶±۶۲/۲۰	۰/۷۱۹±۰/۲۲	۷/۱۹±۰/۲۲	۲۰	GM + AMP	TTKG
۰/۱۲۴±۱/۷۸	۰/۸/۸۹±۲/۰۰	۰/۷۱۸±۰/۱۰	۶/۲۸±۰/۱۰	۱۹	AM + AMP	

مخفف‌ها: AMP = آمپی سیلین، GM = جنتاماپسین، AM = آمیکاسین.

جدول ۲. مقایسه دو گروه دریافت کننده جنتاماپسین و آمیکاسین بر حسب سطح الکتروولیت‌های سرم

روز هشتم	روز پنجم	روز دوم	میانگین قبل از درمان	تعداد	رژیم آنتی بیوتیک	بارامتر
۰/۱۱۵±۰/۲۸	۰/۱۲۵±۰/۲۷	۰/۱۲۵±۰/۲۸	۱۳۵/۸۱±۲۸/۷۵	۲۱	GM + AMP	سدیم سرم
۰/۱۸۹±۱۶/۰۹	۰/۱۲۴±۱۳/۶	۰/۱۵۸±۰/۴۱	۱۳۵/۱۰۰±۴۱/۶۷	۱۹	AM + AMP	پتانسیم سرم
۰/۱۲۶±۱/۴۲	۰/۱۴۷±۱/۴۷	۰/۱۴۶±۰/۴۷	۴/۱۸±۱/۴۹	۲۱	GM + AMP	
۰/۱۰۵±۱/۴۵	۰/۱۶۰±۱/۴۸	۰/۱۳۶±۰/۴۱	۴/۲۸±۱/۵۴	۱۹	AM + AMP	کلسیم سرم
۰/۹/۵۶±۰/۲۰	۰/۹/۲۲±۰/۲۰	۰/۹/۲۲±۰/۲۰	۹/۲۲±۰/۱۱	۲۱	GM + AMP	کلسیم سرم
۰/۱۰/۸۸±۰/۱۷	۰/۱۱/۸۰±۰/۱۷	۰/۱۰/۸۰±۰/۱۷	۳/۱۰±۰/۱۸۶	۲۰	GM + AMP	فسفر سرم
۰/۱۰/۱۱±۰/۱۰	۰/۱۰/۱۲±۰/۱۰	۰/۱۰/۱۲±۰/۱۰	۴/۱۰±۰/۱۳۷	۱۹	AM + AMP	فسفر سرم
۰/۱۰/۵۹±۰/۰۷	۰/۱۰/۵۵±۰/۰۷	۰/۱۰/۵۵±۰/۰۷	۲/۱۰±۰/۷۹	۲۱	GM + AMP	منیزیوم سرم
۰/۱۰/۵۲±۰/۰۶	۰/۱۰/۵۶±۰/۰۶	۰/۱۰/۵۶±۰/۰۶	۲/۱۰±۰/۶۲	۱۹	AM + AMP	منیزیوم سرم

مخفف‌ها: AMP = آمپی سیلین، GM = جنتاماپسین، AM = آمیکاسین.

روش کار

این مطالعه به روش کارآزمایی بالینی در بخش نفرولوژی بیمارستان حضرت علی اصغر(ع) تهران بر روی ۴۰ بیمار بستری مبتلا به پیلوفریت در ۶ ماهه دوم سال ۱۳۸۳ انجام شد. معیارهای ورود به مطالعه شامل عدم وجود اختلال رشد زمینه ای، عدم وجود بیماری زمینه ای کلیه اعم از بارت، یا هرگونه اختلال توبولر کلیه، عدم وجود سابقه دریافت داروهای نفروتوکسیک، عدم وجود اختلال طبی دیگر به جز پیلوفریت، عدم وجود اختلال اسید و باز در ABG پایه و عدم وجود ادم و اختلال حجمی زمینه ای بود. ابتلاء به پیلوفریت بر اساس علائم بالینی از قبیل تب بالای ۳۸/۵ درجه سانتیگراد بعلاوه علائم پاراکلینیک شامل CRP بالا، ESR بالا، لکوسیتوز با ارجحیت PMN و کشت ادرار مثبت در نمونه های بدست آمده به طریق clean یا آسپیراسیون سوپرایویک تشخیص داده شد. بیماران مبتلا به پیلوفریت بصورت تصادفی به دو گروه تحت درمان با آمپی سیلین (۱۰۰ میلی گرم به ازای هر کیلوگرم وزن در ۲۴ ساعت در ۴ دوز) بعلاوه آمیکاسین (۱۵ میلی گرم به ازای هر کیلوگرم وزن در ۲۴ ساعت در ۳ دوز) و گروه دیگر تحت درمان با آمپی سیلین (با همان مقدار بالا) بعلاوه جنتاماپسین (۵ میلی گرم به ازای هر کیلوگرم وزن در ۲۴ ساعت در ۳ دوز) قرار گرفتند. مدت درمان حداقل ۱۰ روز بود و داروها پس از رقیق سازی به کمک میکروست طی ۳۰ دقیقه به صورت داخل وردی تزریق شدند. آمپی سیلین به منظور تکمیل درمان و تحت پوشش قرار دادن انتروکت تجویز گردید. معیارهای خروج از مطالعه شامل عدم رضایت والدین در هر زمان در طول مطالعه، اختلال اسید و باز در ABG های حین درمان، عدم پاسخ به درمان اولیه و شروع آنتی بیوتیک جدید بر اساس آنتی بیوگرام بود. نمونه های ادرار و سرم در قبل از شروع درمان و در روزهای ۲، ۵ و ۸ پس از شروع درمان اخذ و از نظر میزان سدیم، کلسیم، منیزیوم، فسفر، اسموالیته SPSS نگارش ۱۴ استفاده شد، برای بررسی تفاوت میانگین کتروولیت های آزمایشگاهی در نوبت های مختلف از آزمون Repeated Measurement GLM و برای بررسی تفاوت بین گروهی از Tukey's Test در آزمون مذکور استفاده شد. P<0.05 به عنوان سطح معنی در نظر گرفته شد.

یافته ها

۸۲/۵ درصد بیماران مؤنث و ۱۷/۵ درصد مذکور بودند. میانگین سنی بیماران ۳۴/۴۵ ماه با میانه ۲۸ ماه و نمای ۴۸ ماه بود. دو گروه از نظر توزیع جنسی و سنی اختلاف آماری معنی داری نداشتند. مقادیر سرمی و ادراری الکتروولیت ها و اندکس های عملکرد توبولی قبل از شروع درمان در دو گروه اختلاف معنی دار آماری نداشت (جدول های ۱ و ۲).

مقدار سرمی و ادراری الکتروولیت ها و اندکس های عملکرد توبولی در روزهای ۵ و ۸ در جدول های ۱ و ۲ آورده شده اند. هیچ تفاوت معنی داری در میانگین میزان الکتروولیت های ذکر شده سرمی و ادراری در دفعات مختلف اندازه گیری در میان گروه های مختلف درمانی آمیکاسین و یا جنتاماپسین دیده نشد. مقدار کلسیم سرم در روز هشتم به رغم قرار داشتن در محدوده طبیعی در دو گروه اختلاف معنی داری نداشت (داده ۰/۰۱ < P). مقدار فسفر سرم در روز پنجم به رغم قرار داشتن در محدوده طبیعی در دو گروه اختلاف معنی داری داشت (P<۰/۰۱). برای از بین بردن اثر احتمالی نوع تعذیبه (شیر یا غذای معمولی) بر میزان سرمی و ادراری سدیم و کلسیم، مقایسه این دو مورد بر اساس دو گروه سنی کمتر و بیشتر از ۲ سال انجام گرفت که نتایج مشابهی به دست آمد (جدول ۳).

تأثیر آمینوگلیکوزیدها بر عملکرد کلیه در مطالعات مختلفی مورد بررسی قرار گرفته است(۱-۸). در مطالعه Mc Sassen و همکارانش کسر دفعی سدیم، پتاسیم، کلسیم و منیزیوم در رات‌هایی که جنتامایسین را با دوز ۴۰ و ۸۰ میلی گرم به ازای هر کیلوگرم وزن در روز به مدت ۷ روز دریافت کرده بودند، افزایش یافت(۱۰). Tokamoto و همکارانش مشاهده کردند که میزان بازجذب گلوكز در توبول‌های پروگزیمال کلیه خوب به صورت in vitro و کلیه موش به صورت in vivo در حضور جنتامایسین کاهش می‌یابد(۱۱). Rougier F. و همکارانش دریافتند که کاهش دفعات تجویز آمینوگلیکوزیدها در روز (کمتر از ۳ بار در روز) در کاهش عوارض کلیوی آنها مؤثر است(۱۲).

در مطالعه ما تنها یک بیمار در گروه دریافت کننده آمیکاسین دچار هایپوکلسیمی شد، در حالیکه در مطالعه Jackson و همکارانش ۱۴ مورد هایپوکلسیمی گزارش شده بود(۸). در این مطالعه نیز مشابه با مطالعه ما تجویز جنتامایسین باعث افزایش موقتی کسر دفعی کلسیم شد. در مطالعه ما از نظر دفع کلسیم اختلافی بین دو گروه بدست نیامد.

میانگین سطح کراتینین سرم در مطالعه ما قبل و بعد از درمان و در روزهای مختلف مشابه بود که این مورد در مطالعه Giapros و همکارانش (۹) نیز همین گونه گزارش شده است.

میانگین سطح منیزیوم سرمی بیماران قبل و بعد از درمان بالاتر از حد نرمال بود که این موضوع نیاز به بررسی جداگانه جهت تعیین سطح نرمال منیزیوم در کودکان ایرانی را نشان می‌دهد. به هر حال در مطالعه ما موردي از هایپومنیزیمي مشاهده نشد.

میانگین سطح سدیم و پتاسیم سرم و کسر دفعی سدیم و نیز TTKG در مطالعه ما قبل و بعد از درمان در حدود نرمال بودند. این مقادیر در روزهای ۲، ۵ و ۸ بین دو گروه اختلاف معنی داری نداشتند.

سطح سرمی کلسیم در روزهای ۲ و ۵ در دو گروه اختلاف معنی داری نداشت، اما در روز هشتم این اختلاف معنی دار بود. همچنین میانگین سطح سرمی فسفر در دو گروه در روز پنجم اختلاف معنی داری داشت، اما در روزهای ۲ و ۸ این اختلاف معنی دار نبود.

در مورد فسفر سطح سرمی قبل و بعد از درمان در هر گروه اختلاف معنی داری نداشت. بالاتر بودن کلی سطح سرمی فسفر در گروه آمیکاسین نسبت به گروه جنتامایسین ناشی از بالاتر بودن آن در شروع درمان بود.

نتیجه گیری

با توجه به یافته‌های فوق این طور نتیجه گیری می‌شود که تجویز جنتامایسین و آمیکاسین با دوز درمانی تأثیری بر دفع کلیوی الکترولیت ها ندارد.

جدول ۲. مقایسه دو گروه دریافت کننده آمیکاسین و جنتامایسین بر حسب انداکس‌های ادراری سدیم و کلسیم در کودکان با دو گروه سنی کمتر و بیشتر - مساوی ۲ سال

پارامتر	سی	گروه	زیر ۳ سال	سدیم ادرار
روزهای میانگین: علاجی غفار	دوز پنجم میانگین: علاجی غفار	دوز اول میانگین: علاجی غفار	دوز اول میانگین: غفار	دوز اول میانگین: غفار
۹۱/۲۲±۲۶/۶۶	۹۸/۱۱±۱۷/۷۴	۷۷/۲۲±۱۶/۵	۶۶/۶۶±۲/۵	۹
۷۵/۲۳±۱۱/۹۷	۸۶/۴۴±۱۷/۷	۶۶/۸۸±۱۷/۷۵	۶۶/۱۲±۱۶/۲۱	۹
۱۸/۱۸±۰/۹۸	۱۳/۱۶±۰/۲۱	۹۱/۱۲±۰/۲۱	۷۸/۱۵±۰/۷۷	۱۲
۱۳/۳۹±۰/۲۶	۱۱/۱۰±۰/۲۹	۵۹/۱۲±۰/۲۰	۴۷/۱۰±۰/۷۷	۱۰
۱۹/۱۸±۰/۱۲	۱۳/۷۷±۰/۱۲	۱۱/۱۲±۰/۱۱	۱۱/۵۸±۰/۱۷	۹
۱۷/۱۲±۰/۱	۱۱/۰۰±۰/۱۲	۱۱/۱۲±۰/۱۲	۱۱/۳۲±۰/۱۶	۹
۱۶/۱۵±۰/۱۲	۱۴/۱۵±۰/۱۲	۱۱/۱۰±۰/۱۲	۱۱/۷۵±۰/۱۸	۱۲
۱۷/۱۹±۰/۱۲	۱۱/۱۰±۰/۱۷	۱۳/۱۰±۰/۱۸	۱۲/۱۰±۰/۱۸	۱۰
۰/۱۰±۰/۱۰	۰/۱۰±۰/۱۰	۰/۱۰±۰/۱۰	۰/۱۰±۰/۱۰	۹
۰/۱۶±۰/۱۰	۰/۲۲±۰/۱۱	۰/۱۰±۰/۱۰	۰/۱۴±۰/۱۰	۹
۰/۱۲±۰/۱۱	۰/۱۲±۰/۱۲	۰/۱۰±۰/۱۰	۰/۱۰±۰/۱۰	۱۰
۰/۱۲±۰/۱۱	۰/۱۲±۰/۱۲	۰/۱۰±۰/۱۰	۰/۱۰±۰/۱۰	۱۱
۰/۱۷±۰/۱۰	۰/۱۲±۰/۱۰	۰/۱۰±۰/۱۰	۰/۱۰±۰/۱۰	۱۰
۱/۱۴±۰/۱۲	۱/۱۲±۰/۱۰	۰/۹۰±۰/۱۰	۰/۱۰±۰/۱۰	۹
۱/۱۰±۰/۱۰	۰/۷۰±۰/۱۰	۰/۱۰±۰/۱۰	۰/۱۰±۰/۱۰	۹
۱/۱۷±۰/۱۰	۰/۹۰±۰/۰۵	۱/۱۰±۰/۱۰	۱/۱۰±۰/۰۹	۱۱
۱/۱۳±۰/۱۰	۱/۱۰±۰/۰۵	۱/۱۰±۰/۰۵	۱/۱۰±۰/۰۸	۱۰
۲/۱۸±۰/۱۰	۲/۱۰±۰/۱۰	۲/۱۰±۰/۱۰	۲/۱۰±۰/۱۰	۹
۲/۱۵±۰/۱۰	۱/۱۵±۰/۰۸	۲/۱۰±۰/۰۷	۱/۱۰±۰/۰۷	۹
۲/۱۲±۰/۱۰	۱/۱۰±۰/۰۷	۱/۱۰±۰/۰۷	۱/۱۰±۰/۰۷	۱۰
۰/۱۰±۰/۰۷	۱/۱۰±۰/۰۷	۱/۱۰±۰/۰۷	۱/۱۰±۰/۰۷	۱۰

مخفف‌ها:

AM = آمپی سیلین، GM = جنتامایسین، AMP = آمیکاسین

بحث

۸۴/۲ درصد از بیماران مبتلا به پیلونفربیت در مطالعه ما دختر بودند که با آنچه در مورد شیوع بیشتر عفونت ادراری در دختران در منابع آمده است، مشابه است(۷). همچنین فراوانی عفونت ادراری در پسران زیر ۳ ماه ۶۶/۷ درصد و در پسران بالای ۳ ماه ۱۳/۵ درصد به دست آمد که با نتایج حاصل از سایر مطالعات مطابقت دارد. دو گروه از نظر میانگین سنی، مقادیر سرمی و ادراری الکترولیت‌ها و انداکس‌های عملکرد توبولی قبل از شروع درمان با هم اختلاف آماری معنی داری نداشتند که این موضوع احتمال وجود خطأ در مقایسه دو گروه را مرتყع می‌سازد.

REFERENCES

1. Joel G, LEE L, Hardman L. Goodman & Gilman's the pharmacological basis of therapeutics. 10th edition, New York: Mc Grow Hill: 2002. pp. 1219-1230.
2. Shaul G, Massary R, Glassok S. Massary and Glassock's textbook of nephrology. 4th edition, Philadelphia: lippincott Williams: 2000. pp. 913.

3. Smith CR, Moore RD, Lietman PS. Studies of risk factors for aminoglycoside nephrotoxicity. Am J Kidney Dis. 1986; 8(5): 308-13.
4. Barry M, Brenner H. Brenner & Rector's the Kidney, 6th edition. Philadelphia: WB Saunders Co; 2000. pp. 1563-66.
5. Elias D, Avner W. Pediatric nephrology, 5th edition. Philadelphia: Lippincott Williams; 2003. pp. 147-280, 401-404, 742-1117.
6. Schrier RW. Diseases of the kidney and urinary tract, 7th edition. Philadelphia: Lippincott Williams; 2001. pp. 944-958, 2630-2648.
7. Brucem K, Stanton BA. Renal Physiology, 3th edition. Londen: Mosbey; 2001. pp. 54-57.
8. Jackson GL, Sendelbach DM, Stehel EK, Baum M, Manning MD, Engle WD. Association of hypocalcemia with a change in gentamicin administration in neonates. Pediatr Nephrol. 2003; 18(7): 653-6.
9. Giapros VI, Cholevas VI, Andronikou SK. Acute effects of gentamicin on urinary electrolyte excretion in neonates. Pediatr Nephrol. 2004; 19(3): 322-5.
10. Sassen MC, Kim SW, Kwon T-H, Knepper MA, Miller RT, Frøkiær J, Nielsen S. Dysregulation of renal sodium transporters in gentamicin-treated rats. Kidney International. 2006; 70: 1026–1037.
11. Takamoto K, Kawada M, Usui T, Ishizuka M, Ikeda D. Aminoglycoside antibiotics reduce glucose reabsorption in kidney through down-regulation of SGLT1. *Biochem Biophys Res Commun*. 2003; 308(4): 866-71.
12. Rougier F, Claude D, Maurin M, Sedoglavic A, Ducher M, Corvaisier S, Jelliffe R, Maire P. aminoglycoside nephrotoxicity: Modeling, simulation, and control. Antimicrobial Agents and Chemotherapy. 2003; 47(3): 1010-1016.